

Sinopsis del relat | Fantasia-19

La història flueix sobre la música de Mozart, concretament, la peça per a piano Fantasia en D Menor, una cançó que obsessiona al personatge d'en Pablo i que, mitjançant la repetició, crea l'atmosfera asfixiant que defineix el relat.

El personatge d'en Pablo, el pianista, es presenta com una persona caritativa que, en un acte aparentment altruista, decideix acollir a casa seva el Diego, un home sense sostre. Aquest, en diverses ocasions, li fa saber que vol marxar, però les circumstàncies van allargant la seva estada fins que arriba el dia del confinament en què, resignat, ha d'acceptar quedar-s'hi.

Durant la convivència, en Pablo, frustrat en la seva ambició d'escriure una gran obra mestra, comença a obsessionar-se amb la idea de descobrir qui és en realitat aquest personatge tant misteriós que ha acollit a casa seva, fins al punt d'acabar forçant el pany d'una petita maleta on aquest hi guarda tot allò que forma part del seu món més íntim. Profundament commocionat pel que hi descobreix, el Pablo comença a crear, per fi, la seva obra mestra. Mentrestant, el Diego, que ignora que la seva intimitat ha estat violada, va descobrint, a casa d'aquest artista, un lloc ple de fantasia i creativitat.

El Diego, que ens recorda un d'aquells místics de l'Índia, també és artista, i fa petites escultures amb diminutes boletes de porcellana que, pel que explica, ven al carrer per guanyar-se la vida. Durant la seva estada al pis del Pablo, elabora milers d'aquestes boletes, que va acumulant en pots de vidre que emmagatzema a la seva habitació. Al llarg d'una conversa, diu al Pablo que de tot allò n'està fent una escultura i que, quan estigui acabada, ell serà el primer a veure-la.

El nus de la història arriba amb la celebració de l'aniversari del Diego. Tot sembla ideal, ells dos estan entusiasmats amb la idea de preparar una gran festa i fer un enorme pastís amb espelmes perquè el Diego hi pugui demanar un desig. Però el moment del desig no arribarà mai. Just abans d'entaular-se, un comentari d'en Pablo posa en alerta el Diego, i aquest s'adona que la persona amb qui està vivint és un psicòpata que ha aconseguit retindre'l contra la seva voluntat.

A partir d'aquest moment, el Diego comença a comportar-se de forma estranya. D'alguna manera està encisat per l'univers creatiu d'en Pablo, i alhora, experimenta el neguit de viure segrestat. Aquesta contradicció el bloqueja i sense esma intenta

complaure els desitjos del seu captor, que està obsessionat a convertir-lo en una altra persona.

I el Pablo se'n surt, i el Diego comença a canviar, però no com ell voldria, i aquell ésser tan especial que estava inspirant la gran obra mestra comença a esvair-se.

Això fa reflexionar aquest Pablo obsessiu, perfeccionista i manipulador i, en un moment de lucidesa, s'adona de la subtil bellesa que emana de la imperfecció de les coses trencades, les vivències ferides i les persones vulnerables. El Pablo entén la seva bogeria i demana disculpes al Diego, que les accepta de forma sincera.

Arribats en aquest punt, els dos personatges es reconcilien. Han entès i acceptat la naturalesa de l'altre i, sense més artificis, s'assenta entre tots dos els fonaments d'una amista.

El Diego és un ésser realment especial, i per algun motiu de naturalesa mística ha aconseguit inspirar la gran obra mestra d'en Pablo, que sembla satisfet, i vol que en Diego sigui el primer a sentir-la. I quan tot està disposat per al gran moment, el destí revela un secret que ho amarga tot. El Diego s'escriu de dolor en descobrir que el Pablo, ha obert el seu maletí.

Comencen a sentir-se alguns aplaudiments, que com plugim, van creixent fins a formar una gran ovació d'amfiteatre. Els aplaudiments amainen i, amb el ressò característic d'un espai gran, s'imposa el concert del Pablo.

Veiem a Diego assegut al carrer venent les seves petites escultures, que recorden aquells tòtems sagrats que connecten el cel amb la terra. També veiem imatges del pis on han estat tancats durant tant de temps, ara buit.

Finalment, redescobrim els racons de la casa, veiem aquests elements desubicats i els instruments ferits, i descobrim milers de boletes que omplen aquestes petites esquerdes com ferides que cicatritzen. El Diego ha completat la seva escultura, ha transformat el personatge d'en Pablo i ha inspirat la gran obra mestra.